

LBRIS

We know
books

Daniela Cavași

Atingeri de matase

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAVAȘI, DANIELA

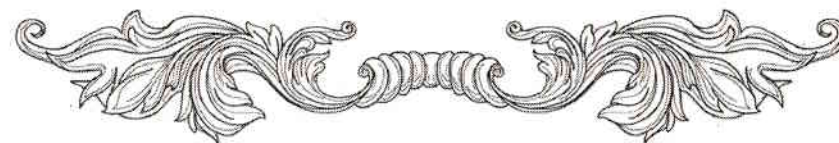
Atingeri de mătase / Daniela Cavași. - Nojorid : Petale
scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-46-2

821.135.1

Editare și corectare: Cătălina Pană
Ioana Mihaela CuraletTehnoredactare: Tudor Neag
Maria Cătălina BubocMontaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian BuzașContact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Capitolul 1

Trebuie neapărat să mă liniștesc și să fac cumva să opresc toate gândurile bune care se încăpățânează să îmi invadeze mintea. Încerc să ies din amorțeala asta și să mă îndepărtez, pentru a scăpa odată din locul ăsta blestemat, însă nu reușesc. Ceva pare a fi defect la mine, pentru că nu mă pot mișca. Rămân ca paralizată, privind în gol, uitând până și să respir. Tremur din toate încheieturile, de parcă m-aș fi transformat deodată în gelatină, iar genunchii simt că mai au un pic și îmi cedează cu totul. Nu știu de ce am reacția asta exagerată.

Nu e bine deloc. Am nevoie, cu orice preț, să îmi revin în simțiri și să fac ceea ce mi se cere, să zâmbesc ca și cum nu aș avea nicio grijă pe lumea asta, să par încântată și deloc dărâmată de suferință, indiferent de ce mi se întâmplă. Nu se cuvinte ca o femeie ca mine să se arate într-atât de vulnerabilă sau să își permită să plângă. Titlul îmi cere să mă adun din miriadele de bucăți în care m-am destrămat, să îmi îndrept spatele și să mă comport exact așa cum se așteaptă de la mine.

M-am lăsat iar luată prin surprindere, îngenuncheată de acțiunile celor din jur, ca și cum aș fi o copilandă lipsită de

mente. Nu îmi mai permit așa ceva de foarte mult timp. Și totuși... Am lăsat garda jos pentru un moment și, exact când mă așteptam cel mai puțin, am fost prinsă din nou în ițele lor murdare. Am devenit ținta batjocurii lor, iar cel mai grav este faptul că eu le-o permit. Eu și numai eu. Apoi, primesc lovitura lor direct în inimă, iar durerea mi se înfinge ca un cuțit pe interior și este din ce în ce mai puternică, mai agonizantă.

Număr în gând până la zece, așa cum făceam atunci când eram mică, și frica pune stăpânire pe mine, după care trag cu nesaț aer în piept și îl expir cu putere. Când bătaile inimii mai scad în intensitate, îmi ridic încet privirea către tavan. Ochii încă îmi sunt plini de lacrimi, însă îi șterg cu putere, ca pentru a alunga orice urmă a slăbiciunii mele. Încet, îmi mut gândurile în altă parte, pentru că, altfel, mi s-ar face rău și nu e momentul acum. Am să mă gândesc la toate astea mai târziu. Acum nu e cazul să trădez nici cea mai mică urmă de vulnerabilitate. Trebuie să fiu puternică, mult mai tare decât s-ar aștepta cei din jurul meu. Este singura șansă de reușită în fața umilinței lor.

Trebuie să îngrop toate astea adânc în suflet și să acopăr oceanul de incertitudini cu speranța unui viitor mai bun. Absolut nimeni nu are voie să știe ce s-a întâmplat, cât de tare m-a durut și cât a trebuit să îndur, câte am ascuns sub masca asta de femeie puternică. În plus, nimeni din afară nu ar înțelege.

Sunt suficient de calmă acum încât să îmi verific telefonul mobil. Am un mesaj de la prietena mea cea mai bună, care mă anunță că acum se simte mult mai bine, că nu mai pare o legumă și că se poate mișca în voie în jurul camerei, ceea ce nu era posibil din cauza febrei delirante ce pusese stăpânire pe ea când ne-am văzut ultima dată. Numai Adelyn

putea să răcească în halul ăsta în mijlocul verii! Îi cer să aibă grijă de ea și să se odihnească. Încă îmi pare rău că am lăsat-o singură. Nu îmi place să o știu atât de bolnavă și fără un dram de vlagă. Însă uneori chiar nu am de ales, a trebuit să iau parte la evenimentul acesta diplomatic plictisitor, care intră în atribuțiile mele. Obligația vine întotdeauna peste îndatoririle mele de prietenă.

Asta am învățat de mică: e menirea mea și nu am voie să mă abat de la regulile deja impuse, fie ele și nescrise. Așa că, în loc să stau la căpătâiul celei care îmi este aproape ca o soră, sunt nevoită să îmi petrec seara alături de oameni de nimic, pe care nu îi suport și care au și declanșat tot acest episod urât, ce m-a epuizat total. E viața mea și, ca să rezist, trebuie să îmi amintesc în mod constant că fac asta pentru oamenii care au nevoie de mine.

Prietena mea și-a trimis iubitul să fie ochiul din umbră, deși crede că eu nu am observat asta, lucru care mă face să zâmbesc. A fost doar o precauție pentru a nu mă lăsa să înfrunt familia Huntington de una singură, știind cât de mult îi detest. E felul ei de a-mi fi lături și, de când ne știm, avem grijă una de alta.

Nu știu ce m-aș face fără Adelyn. Suntem rude de sânge, verișoare, dar este și cea mai bună prietenă a mea; una dintre persoanele pentru care aș trece și prin foc, cea care nu mă lasă să mă prăbușesc în gol, oricât de greu mi-ar fi. Ea este unul dintre motivele pentru care încă mai aleg să lupt cu lumea și cu demonii mei interiori.

Nu sunt în stare să îi scriu prea multe lui Adelyn, însă sunt sigură că va înțelege și că îmi va acorda timpul necesar pentru a putea vorbi despre ce anume s-a întâmplat în seara asta. Este printre singurele care mă cunoaște până în

adâncurile ființei mele, cu tot cu sușuri și coborâșuri, cu lumini și umbre, iar mie îmi este extrem de rușine de persoana care am ajuns să fiu. Știu că, în cele din urmă, voi exploda, spunându-i totul, însă nu acum, pentru că nu îmi doresc să provoc și mai multă ceartă și diviziune în familie decât este deja.

Îmi arunc telefonul mobil în poșeta plic, apoi aplic puțin din parfumul preferat pentru a căpăta un plus de încredere. Inspir adânc și las aroma dulceagă să îmi cuprindă simțurile. Sper ca aceasta să mă ajute să mă adaptez și să îmi ofere puterea necesară pentru a trece peste o astfel de zi. Îmi trec limba peste buze și zâmbesc. Un zâmbet amar, dar suficient pentru tot ceea ce simt acum.

O bătaie ușoară în ușă mă face să mă trezesc din visare și să încep să acționez. Adopt o poziție mândră, demnă de o prințesă, să îmi îmbunătățesc puțin starea de spirit.

— Intră, rostesc cât de tare pot pe un glas de mult exersat și încep să mă joc cu capacul sticlei de parfum.

Ușa se deschide ușor, iar inima începe să mi se calmeze încet-încet la vederea persoanei care intră în camera mea. Sergio Sanchez, asistentul și, uneori, confidentul meu, mi se alătură, pășind cu încredere în încăperea. Îi observ nelipsita cască din ureche, care deja a devenit parte din el, și îi admir eleganța. Pare perfecțiunea întruchipată cu părul aranjat pe spate, purtând costumul negru din cea mai fină stofă, care i se mulează minunat pe corp.

Aruncă o privire în încăperea, încercând să se asigure că totul este în regulă. Așa procedează de fiecare dată. Nu are aproape niciodată încredere în oamenii care se ocupă de securitatea mea și trebuie să verifice totul personal. Este tipic, ar spune unii, însă eu îl consider doar precaut. Este

precum un membru al familiei și mă simt norocoasă să îl am aproape. Este poate singura persoană din anturajul familiei Huntington care este de partea mea.

Îi arunc o privire caldă și observ cum umerii îi cad, iar masca de om sobru și serios îi dispare de pe chip, lăsând să iasă la iveală prietenul mereu preocupat de starea mea. În locul asta, rar ne permitem să fim cu adevărat noi înșine, pentru că mereu trebuie să afișăm în exterior o mină încrezătoare și încărcată de bucurie, indiferent de ceea ce simțim, iar asta se aplică și asistentului meu.

— Sunteți superbă, Alteța Voastră, îmi șoptește, iar eu îi zâmbesc sincer.

Las sticluța de parfum la o parte și încălț pantofii. Au un toc suficient de înalt pentru a scandaliza întreaga lume, dar nu mă interesează. Atât timp cât sunt comози, iar eu mă simt bine purtându-i, nimic nu mă poate opri. Îmi asum faptul că voi fi criticată. Am pierdut deja șirul, așa că asta nu mă mai afectează în niciun fel. Este printre singurele acte de rebeliune pe care mi le permit.

Mă apropiu de Sergio și îi aranjez cravata. Acesta își ridică bărbia în aer, adoptând o atitudine arogantă, iar eu cu greu mă abțin să nu chicotesc. Omul acesta știe foarte bine când să fie amuzant, când serios sau când să glumească. Își coboară privirea asupra mea, făcând un pas în spate. Redevine formal și nu îmi place. Mă privește de parcă ar încerca să își dea seama ce anume mă preocupă, de parcă ar citi dincolo de ceea ce afișez și ar fi conștient de tot ce s-a întâmplat în urmă cu nici zece minute.

Nu mă pot ascunde de el, însă merită să încerc. Nu îmi place să îl încarc cu problemele mele, nici să știu că îmi poartă altcineva băătăliile. Vreau să învăț să fiu mai bună de atât și să

ajung să reacționez, să îmi apăr drepturile. Dacă aș fi reacționat la timp, poate că nu aș mai fi fost atât de timorată și de speriată acum. Sergio m-a învățat să lupt, să mă apăr, dar am ajuns să îl dezamăgesc și să calc în picioare tot ceea ce știu. Toate principiile mele morale. Din cauza aceasta nu îmi doresc ca asistentul meu să mă vadă plângând. Încerc să îi zâmbesc, să îi demonstrez că am situația sub control, însă știu foarte bine că de omul acesta nu mă pot ascunde chiar atât de ușor. Am crescut sub ochii lui și mă cunoaște în unele privințe chiar mai bine decât o fac eu.

— Știi foarte bine că nu trebuie să fii chiar atât de formal în privat, îi spun, iar el își lasă capul ușor într-o parte.

I-am cerut să nu mi se adreseze pe titlul regal atunci când suntem doar noi doi. Îmi doresc ca măcar în puținele răstimpuri când nu sunt în preajma oamenilor să nu mi se reamintească cine sunt, să îmi permită să fiu o femeie obișnuită, nu doar o prințesă.

— Dar, în același timp, nu îmi doresc să jignesc memoria predecesorilor dumneavoastră, adaugă, iar eu inspir adânc.

— Sergio, te rog, murmur, iar el îmi zâbește.

Și nu mai spune nimic altceva, ceea ce mă necăjește. Nu îmi place să fie atât de încordat în preajma mea, însă știu că respectă locul în care lucrează și sunt recunoscătoare pentru că îmi este alături. Mă cunoaște încă din clipa în care am venit pe lume. Tind să cred că datorită lui mă mai aflu în picioare și reușesc să răzesc la fiecare pas pe care îl fac. Se apropie de mine, aruncând o scurtă privire asupra coafurii și a bijuteriei care îmi susține părul, apoi mă roagă să îmi îndrept spatele. Îl ascult. Totul trebuie să fie perfect în cel mai mic detaliu, iar el încearcă să se asigure de asta.

Încă un ciocănit la ușa îl face pe Sergio să revină la mina sa formală și să se retragă cât mai departe de mine. Sunt prea

obosită pentru o altă surpriză neplăcută, căci mereu mă aștept la ce e mai rău. Constat cu bucurie că de data asta mă înșel. Cu o figură mândră, purtând un costum albastru închis, care îi scoate ochii în evidență, Ashton Huntington ni se alătură, încântat să mă vadă, așa cum de altfel sunt și eu.

Mi-a promis că mă va însoți la recepție și se ține de cuvânt. Mă liniștește enorm să îl am aproape într-un asemenea moment. Pentru restul lumii, este ducele de Wial, dar pentru mine este unchiul Ashton, singurul pe care îl mai am. Încerc să nu mă întristez întorcându-mă din nou în trecut și să mă concentrez pe prezent.

Ashton îl lovește prietenește pe Sergio pe spate, iar acesta îl asigură că totul este în regulă. Unchiul meu se apropie, îmbrățișându-mă strâns. Este mai înalt decât mine, chiar dacă port pantofi cu toc înalt. Suficient de înalt și impunător pentru a inspira frica în oricine îi apare în cale. Chiar și în asistentul meu.

— Alțeta Sa dorește să vă conducă la cină, anunță Sergio, iar eu îmi privesc unchiul.

Acesta mă studiază cu atenție. Îi observ privirea dezaprobatoare. Încerc să îmi adun tot curajul din lume. Știu că ar trebui să îi spun despre planurile mele, sperând că el ar putea să mă ajute, în ciuda faptului că asta l-ar putea întoarce împotriva propriei familii, însă păstrez veștile pentru când ne vom întoarce de la petrecere.

Până atunci, îmi propun să las toate grijile deoparte și să mă bucur total de această noapte, precum și de rochia splendidă pe care o port și de compania oamenilor pe care îi iubesc. Presimt că nu voi avea multe astfel de nopți.

— Alțeta Sa este flămândă și șocată în același timp, din câte pot observa. Nu trebuia să porți o diademă, draga mea?

— Trebuia, dar m-am gândit că nu va fi o problemă dacă aş schimba puțin regulile. Îmi iubesc nașii, de aceea am decis să port agrafa pe care am primit-o de la ei, îi mărturisesc, iar Ashton aruncă o privire asupra bijuteriei care îmi susține coafura.

O agrafă în formă de fulg de nea, încrustată cu o mulțime de diamante, îmi ține buclele la un loc.

— Ești superbă, draga mea, îmi spune, iar Sergio se retrage, nu înainte de a ne aminti că trebuie să coborâm în cinci minute.

Să apar la recepție însoțită de altcineva decât fratele sau tatăl meu va șoca. Îmi doresc să fac schimbări drastice în viața mea și în tradițiile astea pe care le detest, așa că apariția mea la brațul ducelui de Wial va fi clar o premieră, una de care am de gând să mă bucur la maximum.

Liniștea și intimitatea noastră dispar odată ce părăsim împreună camera de hotel. Suntem întâmpinați atât de gărzile mele de corp, cât și de ale unchiului meu. Încerc să îi ignor după ce le arunc un zâmbet fugar, în timp ce ne îndreptăm cu rapiditate spre lift. Însă prezența lor aici mă irită, iar unchiul meu observă asta, fapt pentru care le face un semn celor de la pază să ne aștepte la mașină. Îi sunt extrem de recunoscătoare pentru asta.

Ușile liftului se închid în urma noastră, clipă în care ne permitem să ne relaxăm puțin. Ashton își rotește umerii, apoi își ia ținuta lui obișnuită în public, mândră și impunătoare, potrivită pentru poziția sa de duce. A primit acest titlu prin căsătorie. Sora cea mică a tatei a participat la un Congres în Washington, unde l-a cunoscut pe fiul cel mare al președintelui Americii, care era considerat pe atunci a fi unul dintre cei mai doriți burlaci, Ashton Dwanye. S-au îndrăgostit

unul de altul încă din primul moment în care s-au văzut, iar la șase luni după prima lor întâlnire, el a cerut-o în căsătorie. A renunțat la numele lui de familie, la întreaga lui viață, la privilegiul care venea la pachet cu a fi fiul unui președinte și s-a mutat în Europa. A preluat numele familiei în care s-a născut mătușa mea, numele familiei domnitoare din Grevenbourg. În curând se vor împlini treizeci de ani de când formează o familie.

— Sper că nu ai emoții pentru această seară!

— Când am avut eu vreodată emoții pentru un eveniment pompos? mormăie Ashton, iar eu nu fac altceva decât să chicotesc.

Așa procedează de fiecare dată când e emoționat. Devine foarte ursuz, mormăie și uneori devine sarcastic. Își revine abia atunci când își revede soția.

Îmi rotesc umerii, încerc să îmi adun puterile pentru a da cu ochii de restul familiei mele. Poate ne aflăm în New Delhi, dar asta nu îi împiedică să mă urmărească sau să le pună diferite piedici unchiului și mătușii mele. Îi întâlnesc privirea lui Ashton. Acesta doar îmi oferă un zâmbet menit să mă încurajeze. Și îi reușește.

***

Cina are loc la ambasada statului Grevenbourg din India. În fiecare an se organizează o asemenea cină pentru a întări relațiile diplomatice cu alte state ale lumii. Se alege de fiecare dată o altă țară, iar ambasadorul din statul respectiv are datoria de a organiza o cină și de a invita capetele încoronate și alte celebrități, încurajându-i să investească în Grevenbourg. Este, mai degrabă, o petrecere în cadrul căreia familia

Huntington are șansa de a se lăuda cu ce are mai bun și mai elegant. Nu îmi place deloc o asemenea abordare sau cum gândesc consilierii ducali. Consideră că viața este mai degrabă o simplă petrecere și că nimic grav nu se poate întâmpla. Îmi este imposibil să nu mă îngrijorez, deoarece ei sunt cei care se joacă în același mod chiar cu soarta mea. De parcă ar ști exact ce anume mă preocupă, Ashton se întoarce către mine.

Îmi scot telefonul din poșetă și îl rog să se apropie. Profit de faptul că întreagă cabină a liftului este din sticlă. Fac fotografii și simt furnicături în întregul corp. Îl fotografiez pe Ashton, care se strâmbă în direcția mea, și încerc să nu mă emoționez. Vreau atât de mult să plâng, dar nu pot. Îmi cobor privirea asupra rochiei și îmi dau seama că trebuie să vorbesc. Trebuie să găsec un subiect de conversație înainte de a mă pierde cu firea și a începe să spun ce anume mi s-a întâmplat. Dacă unchiul meu ar ști adevărul, lucrurile ar lua o întorsătură tare urâtă, iar eu încerc să evit complicațiile momentan.

— Rochia este croită de către un designer local din Grevenbourg. Am ales un model de inspirație grecească, având în vedere că soția domnului ambasador este din Grecia, iar broderia reprezintă floarea națională a Indiei, pentru a onora țara care a acceptat să organizeze cina, anunț cu o voce tremurândă.

Unchiul meu inspiră, iar expresia de pe chipul lui se schimbă, moment în care inima mi se strânge ca într-o menghină. Știe că se întâmplă ceva cu adevărat grav. Știe. Și este doar o chestiune de timp până când va răbufni.

Trag aer în piept, iar ușile liftului se deschid. Prefer să nu mai spun nimic. Să mă comport ca și cum nu aș ști nimic. Poate că va fi în favoarea mea pentru o scurtă perioadă de timp. Ieșim și încerc să nu mă las copleșită de tot ceea ce mă

înconjoară. Bineînțeles că sunt prezenți o mulțime de fotografi la ușă, dar îl prind pe Ashton de braț și înaintăm prin marea de oameni. Îmi acoperă palma cu a sa, ceea ce îmi oferă o doză de încredere. Cu fiecare pas pe care îl fac, fotografiile strigă după noi. Simt totul cu o intensitate crescută, dar în exterior nu las să se vadă nimic. Pășesc mândră la brațul unchiului meu și mă îndrept spre mașină.

Întrebările se amestecă, iar zgomotele devin din ce în ce mai puternice. Gărzile de corp intervin, iar asta îi mai liniștește pe fotografi. Le zâmbesc discret și îmi înclin capul în direcția lor, transmițându-le că nu mă deranjează prezența lor.

Cu coada ochiului, îmi observ fratele și sora stând la ceva distanță de noi. Știu că fierb pe interior și că ar avea multe să îmi reproșeze. Oricât de tare m-ar urî pe mine, în fața lui Ashton nu îndrăznesc să facă nimic. Sunt conștienți că nu ei sunt moștenitorii tronului și că au nevoie de orice fel de alianță din partea familiei pentru a răzbate prin viață. Mai cu seamă sora mea speră că unchiul nostru o va ajuta să încheie o căsătorie avantajoasă, din punct de vedere financiar pentru ea, cu unul dintre senatorii americani. E speranța ei cea mai mare, însă ce nu știe este faptul că Ashton îi cunoaște pe amândoi foarte bine și că el este printre primii care se asigură că frații mei nu vor ajunge în apropierea niciunui tron.

Mașina ducelui și a ducese de Wial este ultima care ar trebui să ajungă la ambasadă înainte de familia Marelui Duce de Grevenbourg. Planul inițial era să fiu însoțită de fratele meu mai mic, iar eu m-am răzvrătit și nu am spus nimănui despre această schimbare. Nu îmi doresc decât ca asistentul meu să scape la timp, înainte ca furia Marelui Duce să se dezlănțuie. Știu că voi avea de înfruntat furia tatălui meu mai târziu, însă acum nici că-mi pasă.